

MAX HEINDEL

**ORIGINILE
FRANCMASONERIEI
ȘI
CREȘTINISMUL**

Traducere de *Adina Baranovschi*
Prefață de *Gabriel Avram*

Sumar

Fețele ascunse ale adevărului	3
Capitolul I: Lucifer, îngerul rebel.....	11
Capitolul II: Legenda masonică	17
Capitolul III: Regina din Saba.....	23
Capitolul IV: Turnarea Mării de Aramă	31
Capitolul V: Misterul lui Melchisedec	37
Capitolul VI: Alchimia spirituală.....	47
Capitolul VII: Piatra filosofală, ce este ea și cum este alcătuită..	53
Capitolul VIII: Celibat și căsătorie. Calea inițierii.....	61
Capitolul IX: Armageddon și Epoca viitoare.....	67
Capitolul X: Interpretarea mistică a Paștelui.....	73
I. Hristosul cosmic	73
II. Un eveniment de o mare semnificație mistică	77
III. Crucea lui Hristos	89
Capitolul XI: Interpretarea mistică a Crăciunului	91
I. Semnificația cosmică a Crăciunului	91
II. Lumina spirituală: Noul element și noua substanță	94
III. Sacrificiul anual al lui Hristos	99
IV. Soarele mistic al Crăciunului	102
V. Misiunea lui Hristos și marea sărbătoare a zânelor.....	106

Capitolul I

Lucifer, îngerul rebel

Scopul masoneriei mistice constă în instruire și edificare, în felul de a fi caritabil chiar față de cei care sunt diferiți de noi, fără a-i stigmatiza, denigra sau chiar blama pe cei care par să fie, în mod deliberat, determinați să-l inducă pe celălalt în eroare. Vom respecta religia creștină; ea este la fel de divină în esența ei ca și masoneria mistică; ambele își au rădăcinile în antichitatea îndepărtată, ambele s-au născut pentru a favoriza aspirația sufletului care luptă; ambele au un mesaj și o misiune pe lume, care nu sunt evidente astăzi, deoarece ceremonialul creat de om a ascuns, aidoma unei cochilii, sâmburele divinității prezente în fiecare dintre ele. Obiectul acestei serii de lecții este îndepărtarea acestei cochilii și dovedirea scopului cosmic al celor două mari organizații atât de antagoniste. Cu toate acestea, intenția noastră nu este reconcilierea lor, deoarece, deși ele sunt destinate să favorizeze emanciparea sufletului, metodele lor sunt diferite, iar calitățile sufletului dezvoltate de una se vor deosebi mult de acelea dobândite în școala cealaltă. În consecință, lupta trebuie să continue până când disputa pentru sufletele oamenilor va fi pierdută și câștigată. Oricum, soluția nu constă în menținerea instituțiilor masonică sau creștină; însă deznodământul va determina natura instrucției pe care o va primi omenirea în cursul perioadelor restante ale evoluției noastre. Vom încerca să arătăm originea cosmică a fiecăreia dintre aceste instituții, scopul lor și instrucția pe care o vor aplica în caz de succes, la fel ca și natura calității sufletești așteptată din partea fiecăreia metode. Autorul nu este mason, așa încât este liber să spună ceea ce crede fără a se teme de încălcarea angajamentelor, însă este mason de curte și, prin urmare, opus în mod deschis creștinismului.

Totuși, opoziția noastră nu este fanatică sau oarbă în fața meritelor religiei creștine. Creștinul este fratele nostru, la fel ca și

masonul; nu am vrea să rostim niciun cuvânt denigrator sau necuviincios cu privire la această credință sau la adresa celor care trăiesc prin ea; dacă poate să pară că procedăm așa în vreun pasaj oarecare, va fi din inadvertență. Cititorul să facă bine să noteze că facem o diferență foarte accentuată între ierarhia catolică și religia catolică, însă cei care aparțin celei dintâi sunt și frații noștri; nu am vrea să aruncăm piatra nici la modul fizic, nici la modul moral, deoarece ne cunoaștem prea bine propriile imperfecțiuni ca să ne luăm de altul. Astfel, opoziția noastră nu este personală, ci spirituală, astfel încât trebuie apărată cu arma spiritului, care este Rațiunea. Credem cu fermitate că, pentru binele etern al omenirii, masonii ar trebui să o biruie, de aceea nu putem fi siguri că prezentăm punctul de vedere catolic într-o manieră absolut imparțială, ci ne rugăm studenții pentru care scriem să creadă că vom încerca să fim drepecți. Suntem siguri de faptele cosmice, dar se pot strecura prejudecăți în concluziile noastre; prin urmare, fiecare să facă bine să cântărească cele ce urmează în lumina rațiunii sale, altfel spus: „Cercetați toate lucrurile și rețineți ceea ce este bun“ (I, *Tesaloniceni*, 5:21).

Marea lege a analogiei este pretutindeni cheia de boltă a tuturor misterelor spirituale, iar cu toate că masoneria și creștinismul nu au început înainte ca noi să fi ajuns în Perioada Terestră, prototipurile lor existau în perioadele anterioare; vom menționa pe scurt faptele esențiale. În Perioada lui Saturn, Pământul în formare era obscur; căldura, care este prima manifestare a focului veșnic invizibil, era pe atunci singurul element manifestat; omenirea embrionară era aidoma mineralului, singurul regn inferior al vieții în evoluție. Unitatea domnea pretutindeni, iar Stăpânii intelectului, oamenii acelei perioade, trăiau între ei în armonie perfectă. În învățătura Înțelepciunii occidentale, vorbim despre cel mai înalt Inițiat al Perioadei lui Saturn ca fiind Tatăl. În timpul Perioadei Soarelui, germenul unui nou element, Aerul, a fost dezvoltat și s-a amestecat cu focul real care, observați bine, este mereu invizibil și care se manifesta ca fiind căldura în Perioada lui Saturn. Pe atunci, acel foc invizibil s-a aprins, iar lumea obscură a devenit un glob cuprins de foc, în timp ce răsuna Verbul puterii: „Să fie lumină!“

Discipolul să facă bine să reflecteze la relația între foc și flacără; focul rezidă, invizibil, în toate lucrurile și se poate învălui în lumină, în diferite feluri: dintr-o lovitură de ciocan pe o piatră, prin

frecarea a două bucăți de lemn, prin acțiune chimică etc. Asta ne dă un indiciu despre identitatea stării Tatălui „pe care nimeni nu l-a văzut“ (Ioan, I, 4:12), dar care s-a revelat în „Lumina Lumii“, Fiul, care este cel mai înalt inițiat din Perioada Soarelui. Așa cum focul invizibil se dezvăluie în flacără, tot așa plenitudinea Tatălui rămâne în Fiul iar Amândoi sunt Unul, așa cum focul este una cu flacăra în care se manifestă. Aceasta este baza oricărei adorații adevărate a Soarelui sau a Focului, care sunt dincolo de simbolul fizic și-l venerază pe „Tatăl Nostru care este în Ceruri“. Masonii mistici de astăzi păstrează această credință în foc la fel de ferm ca niciodată. Observăm astfel că Unitatea ce domnea în timpul Perioadei lui Saturn a continuat în Perioada Soarelui. Omenirea obișnuită din acele vremuri a evoluat până la rangul glorios al arhanghelilor; unii erau mai avansați decât alții, dar nu exista niciun antagonism între ei. Omenirea de azi a progresat până la faza vegetală și se află întrucâtva deasupra noului val de Viață ce tocmai debutase în Perioada Soarelui, iar unitatea domnea și ea pe atunci.

În Perioada Lunii, contactul sferei supraîncălzite cu spațiul rece genera umiditate, iar lupta elementelor s-a declanșat cu toată violența. Sfera incandescentă se silea să determine evaporarea umidității, să o îndepărteze pe cât posibil și să creeze un vid care-i permitea să-și mențină integritatea și să ardă fără încetare; dar nu există și nu poate exista vid în natură, astfel încât vaporii care s-au ridicat se condensau la o oarecare distanță de această sferă de foc și erau din nou atrași spre ea de frigul din spațiu, pentru a fi din nou evaporați și zvârliți departe, într-o horă nesfârșită de-a lungul erelor și erelor, ca o minge care ar fi lansată de diferitele ierarhii de spirite alcătuind diversele regnuri de viață reprezentate în Sfera de Foc și în spațiul cosmic care este o expresie a Spiritului Absolut Omogen. Spiritele Focului luptă la modul activ ca să ajungă la o lărgire a conștiinței. Însă Absolutul rămâne întotdeauna învăluit în textura invizibilă a spațiului cosmic. În El, toate puterile și posibilitățile sunt latente, iar El caută să descurajeze și să facă să eșueze orice tentativă care ar duce la o diminuare a puterii latente servind drept energie dinamică necesară evoluției unui sistem solar. Apa este agentul pe care El l-a utilizat pentru a calma focul spiritelor active. Zona dintre centrul supraîncălzit al Sferei distincte de Spirit și Punctul în care atmosfera individuală a acesteia întâlnește spațiul cosmic este câmpul

de bătaie al spiritelor aflate la diferite grade de evoluție. Îngerii de azi erau oameni în Perioada Lunii, iar cel mai înalt inițiat este Sfântul Duh (Iahve). Ca și omenirea, și alte regnuri ale vieții pe pământ sunt afectate în mod diferit de elementele actuale, astfel încât anumite persoane îndrăgesc căldura, altele preferă frigul, unele aspiră la umezeală, altele caută seceta; la fel este și în cazul îngerilor, în Perioada Lunii: unii au afinitate pentru apă, alții au oroare de ea, preferând focul.

Toate aceste cicluri de condensare și evaporare a umidității înconjurând centrul focului au cauzat finalmente o incrustație, iar intenția lui Iahve era de a modela acel „pământ roșu“, a cărei traducere este Adam, în diferite forme, pentru a întemnița acolo și a calma spiritele focului. În acea clipă finală, el a rostit acel „fiat“ creator, iar prototipurile peștilor, păsărilor și ale tuturor lucrurilor vii au apărut, inclusiv chiar forma umană primitivă, toate fiind create de Îngerii Săi; el spera astfel să subordoneze voinței Sale tot ce era viu și supus morții. Împotriva acestui plan s-a revoltat o minoritate de Îngeri care aveau o prea mare afinitate cu focul pentru a suporta contactul cu apa și au refuzat să creeze formele respective; dar, în același timp, ei s-au privat de ocazia de a evolua potrivit semnelor convenționale și au devenit o anomalie a naturii; în plus, repudiind autoritatea lui Iahve, ei au fost nevoiți să lucreze ei înșiși asupra evoluției lor. Vom vedea în capitolele următoare în ce fel a dus la îndeplinire aceasta Lucifer, marele lor ghid; deocamdată, vom spune doar că, în Perioada Pământului, în momentul când diversele planete s-au diferențiat ca să furnizeze un mediu corespunzător evoluției fiecărei clase de spirite, Îngerii fideli lui Iahve au lucrat cu locuitorii tuturor planetelor ce aveau Luni, în vreme ce Spiritele lui Lucifer stăteau pe planeta Marte. Îngerul Gabriel este reprezentantul pe pământ al Ierarhiei Lunare al cărei șef este Iahve; Îngerul Samael este ambasadorul forțelor marțiale ale lui Lucifer. Prin urmare, Gabriel (care a vestit Mariei nașterea lui Iisus) și Îngerii săi lunari sunt distribuitorii vieții fizice, în vreme ce Samael și gazdele de pe Marte sunt Îngerii Morții.

În felul acesta a început cearta, în zorii acelei zile cosmice, iar ceea ce vedem astăzi sub forma francmasoneriei este o tentativă făcută de Ierarhiile Focului, Spiritele lui Lucifer, ca să ne aducă spiritul „Luminii“ captiv, pentru ca, prin el, să putem vedea și cunoaște.

Creștinismul este o activitate a Ierarhiilor Focului care plasează la poarta templului agheazmă, pentru a stinge setea de lumină și cunoaștere a spiritelor și a inculca credința în Iahve. La fel cum echinocțiul de primăvară are loc în primul grad din Berbec, indiferent de constelația în care cade punctul vernal prin precesie, tot așa momentul în care atomul-germen uman vine din lumea invizibilă și în care Iahve, Dumnezeu lunar al Generației, are grijă de el prin intermediul ambasadorului Său, Îngerul Gabriel, care este primul grad al Racului, esoteric vorbind. Acesta este semnul cardinal al Triplicității apei și este guvernat de Lună. În acel moment are loc Concepția; dar, dacă forma era construită doar din apă și concrețiunile sale, ea nu putea nicicând să se nască. Atunci, patru luni mai târziu, în timp ce fătusul a atins gradul de dezvoltare corespunzător celui de-al doilea semn al Triplicității apei, Scorpionul, cel de-al optulea semn, înrudit cu casa morții, Samael, ambasadorul neîmplânzit al Spiritelor lui Lucifer, invadează domeniul apos al ierarhiei lunare și introduce scânteia de foc a spiritului în forma inertă ca s-o însuflețească, s-o anime și s-o modeleze într-o expresie a ei însăși.

Cordonul de argint care s-a născut din atomul-germen al corpului dens (cu sediul în inimă) de la concepție este unit cu partea care a germinat în vârtejul central al corpului dorinței (cu sediul în ficat) și, atunci când cordonul de argint este legat de atomul-germen al corpului vital (cu sediul în plexul solar), spiritul se stinge din viață în lumea spirituală și însuflețește corpul pe care trebuie să-l utilizeze în viitoarea sa viață terestră. Această viață pe pământ durează până în clipa în care cursul evenimentelor prevăzute în ciclul vieții (horoscopul) s-a scurs; atunci când spiritul ajunge din nou în împărăția lui Samael, Îngerul Morții, casa a opta mistică, cordonul de argint este dezlegat, iar spiritul se reîntoarce la Dumnezeu care l-a creat, până când zorii unei alte zile de viață la școala terestră îl cheamă la o nouă naștere ca să dobândească mai multă pricepere în artele și meseriile construirii Templului.

La aproximativ cinci luni de la însuflețire, după trecerea ultimului semn de apă, Peștii, reprezentantul Spiritelor lui Lucifer, Samael, face să conveargă forțele semnului de foc al Berbecului, când Marte este polarizat la modul pozitiv, și, sub impulsul energiei lor dinamice, apele matricei sunt expulzate, iar spiritul captiv este eliberat în lumea fizică pentru a duce acolo lupta pentru viață. Se